

НОВА КАРТИННА ГАЛЕРИЯ

ХУДОЖЕСТВЕННО
ИЛЮСТРИРАНО
МЕСЕЧНО
СЪБИРАНЕ ЗА
ДЕЦА И ЮНОШИ

Редакция и
Администрация
ул. „Логоманов“ 2
София

МАЙЧИНА ОБИЧЬ

Минчо тичваш извъндала като изгървано конче. Колко много трябва! Колко много трябва! Идва му се да се търкуване като на зелена черга, да се разрита. Бяща му крачи бясно, като шаркати, и оглежда извъндала.

— Ето, — сочи той върбите, — ще започне отъ този край.

— Как, като? — смръс се Минчо.

— Коопбата.

— И как ще дойде, нали?

— Добре. Ще ни донесат вода отъ изворчето и ще обръщашъ съното.

Минчо се радва и поглежда на единъ кракъ.

— Мисля! — вика той и хува да си набере. Но спрѣ и се дръпне уплашенъ. Нѣщо бяло и мекко прѣтне въ краката му и започна да се търкала предъ него. Минчо щѣше да напне отъ страхъ, но се съзря, огледа се и реобри: предъ него се перокачи като ренена една чучулка. Послѣва да я замне, притскана, запича се. Тя все откачеше като топка, все не поставаше въ ръцетѣ му. Той се хвърли върту нел, но пакъ не успѣ да я хване. Хвърли се втори път, трети път. Най-сетне чучулката харкна и се изгуби къмъ върбите.

— Тичай де! — викаше бѣща му и се сѣдеше.

— И, татко, — обръна се сърдито Минчо, — ако бѣше дошълъ и ти, щѣше да ч хванемъ.

— Ба, щѣше да я вземемъ перушиката.

Ти не разбира ли защо се търкаляше въ краката ти?

— Сигурно бѣше ударена. . .

— Не, — рече бѣща му и го погледа мислено. — Тази чучулката има тукъ нѣколко глѣзди. За да не поплашешъ върту него, тя те поведе на друга страна. Разбра ли? Това поставяше те и нѣкои животни. И същотога става жертва. Но те е готово да умре заради рожбитѣ си. Вижъ какво сила е майчината обича. Ела да направимъ глѣзлото!

Минчо стоеше като изплашенъ. Ето какво бѣше работата! И, макаръ че не му се вървеше да намерятъ глѣзлото, започна да търкува.

— Внимавай да не стѣкнешъ върту него! — предупреди го бѣща му. „Колко е сигуренъ!“

— помисли си Минчо.

— Ха, ето го! — викаше бѣща му, като разгърчи травата между два тръни.

Отъ нѣмничкото, топло глѣздо зѣбна четири жълти, пухкави чучулки. Чучулка найбѣл нѣкъ да нѣкъ пусти мушица, саквалчѣта, бубулеци. Не знаеше, че нѣкъ тѣкъ бѣха новородени две страшни, нелопачѣти лѣца.

— Да нѣкъ дѣтъ ли трошки? — попита Минчо.

— Остави ги, найбѣ нѣкъ ще си ги направи, — рече бѣща му и посочи: — Ето я! Вижъ какъ ни спеди.

И животина, чучулката бѣше измислила нѣбѣло и ги гледеше. Минчо я позва по позвава погледъ и го тревожно интригувалата перушиката.

Георги Карславовъ

